

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 406/2021-16

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Petra Molnára a sudcov Jany Laššákovej a Ľuboša Szigetiho (sudca spravodajca) v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpeného Mgr. Stanislavou Tichou, advokátkou, Zakvášov 55, Považská Bystrica, proti uzneseniu Okresného súdu Martin č. k. 17 Cb 31/2019-247 z 15. februára 2021 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkový stav veci

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 17. apríla 2021 domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením všeobecného súdu označeným v záhlaví tohto uznesenia. Sťažovateľ navrhuje napadnuté uznesenie zrušiť a vec vrátiť súdu na ďalšie konanie. Zároveň navrhuje, aby ústavný súd priznal sťažovateľovi finančné zadosťučinenie vo výške 4 500 eur a náhradu trov konania na účet jeho právnej zástupkyne.

2. Z ústavnej sťažnosti, jej príloh a napadnutého uznesenia vyplýva nasledovný stav veci:

3. Sťažovateľ sa ako žalobca v konaní vedenom na Okresnom súde Martin (ďalej len „okresný súd“) pod sp. zn. 17 Cb 31/2019 domáhal určenia neplatnosti právneho úkonu – kúpnej zmluvy o prevode vlastníckeho práva k osobnému motorovému vozidlu značky MERCEDES BENZ S 500 4MATIC. Okresný súd rozsudkom č. k. 17 Cb 31/2019-147 z 12. februára 2020 (ďalej len „rozsudok okresného súdu“) žalobu zamietol a žalovanému priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %, o ktorej výške rozhodne samostatným uznesením po právoplatnosti rozsudku.

4. Proti rozsudku súdu prvej inštancie podal sťažovateľ odvolanie, o ktorom rozhodol Krajský súd v Žiline (ďalej len „krajský súd“) rozsudkom č. k. 13 Cob 100/2020 z 21. októbra 2020 (ďalej len „rozsudok krajského súdu“) tak, že rozsudok okresného súdu potvrdil a žalovanému priznal proti sťažovateľovi nárok na plnú náhradu trov odvolacieho konania.

5. Uznesením č. k. 17 Cb 31/2019-224 z 26. novembra 2020 v spojení s opravným uznesením č. k. 17 Cb 31/2019-299 z 30. novembra 2020 (ďalej len „opravné uznesenie“) okresný súd rozhodol, že sťažovateľ je povinný nahradiť žalovanému trovy prvoinštančného a odvolacieho konania spolu vo výške 4 337,44 eur, a to na účet jeho právneho zástupcu do troch dní od právoplatnosti tohto uznesenia. Z odôvodnenia predmetného uznesenia vyplýva, že súd pri rozhodovaní o výške trov konania žalovaného vychádzal jednak z predloženého vyúčtovania, z obsahu súdneho spisu, ako aj z príslušných ustanovení vyhlášky a pri výpočte základnej sadzby tarifnej odmeny za jeden úkon právnej služby vychádzal z tarifnej hodnoty osobného automobilu podľa žaloby (42 290 eur), neplatnosti prevodu ktorého sa sťažovateľ domáhal podanou žalobou.

6. Proti predmetnému uzneseniu podal sťažovateľ sťažnosť, pretože sa nestotožnil s postupom pri stanovení výšky tarifnej hodnoty jedného úkonu právnej služby v sume 506,21 eur, ktorá vychádzala z hodnoty osobného automobilu.

7. Okresný súd napadnutým uznesením rozhodol, že sťažnosť sťažovateľa proti uzneseniu č. k. 17 Cb 31/2019-224 z 26. novembra 2020 v spojení s opravným uznesením zamietol. Napadnuté uznesenie nadobudlo právoplatnosť 18. februára 2021. Z odôvodnenia vyplýva, že súd pri určovaní výšky tarifnej hodnoty vychádzal z právneho názoru ústavného súdu, ktorý vo svojom náleze č. k. I. ÚS 176/2017-20 z 31. mája 2017 uviedol, že *„s ohľadom na skutočnosť, že citovaný právny predpis (vyhláška) rozlišuje situácie, kedy je predmet právneho úkonu, o ktorého platnosti je vedené súdne konanie, peniazmi oceníteľný, a kedy nie je, potom nie je možné vychádzať z názoru sťažovateľa, že vždy, keď je predmetom konania určenie neplatnosti zmluvy, nemožno tento predmet peniazmi oceniť. Je teda potrebné v každom konkrétnom prípade skúmať, či možno predmet právneho úkonu (t. j. plnenie) oceniť a v závislosti na tom stanoviť aj výšku náhrady trov konania. Predmetom daného konania (neplatnosť prevodnej zmluvy) bola vec nehnuteľná, ktorá je peniazmi oceníteľná, v dôsledku čoho nebolo možné vychádzať z tarifnej hodnoty podľa § 11 ods. 1 písm. a) vyhlášky tak, ako to žiadal sťažovateľ.“* Z uvedeného potom súd vyvodil, že ak bola predmetom konania v prerokovávanej veci (neplatnosť prevodnej zmluvy) vec hnutel'ná (osobný automobil), ktorá je peniazmi oceníteľná, nie je potom možné pri určovaní výšky trov konania úspešnej strany sporu (žalovaného) vychádzať z tarifnej hodnoty podľa § 11 ods. 1 písm. a) vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov (ďalej len „vyhláška“) tak, ako to uviedol vo svojej sťažnosti sťažovateľ. Skutočnú hodnotu osobného automobilu pritom uviedol vo svojej žalobe sám sťažovateľ, keď túto určil prostredníctvom „kalkulačky cien ojazdených automobilov“, ktorá slúži na ocenenie starších automobilov na základe ich objektívnych charakteristík a ktorá je dostupná na webstránke Ministerstva financií Slovenskej republiky. Túto cenu považoval sám sťažovateľ v podanej žalobe za cenu obvyklú a v súlade s § 2 písm. c) zákona č. 595/2003 Z. z. o dani z príjmov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o dani z príjmov“). Vzhľadom na uvedené súd dospel k záveru, že žalovaný, resp. jeho právny zástupca

nepostupoval pri vyčísľovaní výšky trov konania v rozpore s vyhláškou, ak ako tarifnú hodnotu v súlade s § 10 ods. 2 vyhlášky určil hodnotu osobného automobilu (42 290 eur).

II.

Argumentácia sťažovateľa

8. Proti napadnutému uzneseniu okresného súdu, ktorým bola zamietnutá sťažnosť sťažovateľa proti uzneseniu o výške trov konania, podal sťažovateľ túto ústavnú sťažnosť, v ktorej argumentuje:

a) Okresný súd postupoval pri určení základnej sadzby tarifnej odmeny právneho zástupcu žalovaného v rámci rozhodovania o výške jemu priznanej náhrady trov konania nesprávne. Sťažovateľ zastáva názor, že okresný súd pri určení výšky odmeny za jeden úkon právnej služby nesprávne aplikoval § 10 ods. 2 vyhlášky, pretože v danom prípade nie je možné hovoriť o konkrétnom práve, resp. veci, keďže účelom podaného návrhu bolo vysloviť záver o neplatnosti právneho úkonu ako takého. V prípade konania vo veci samej sa teda posudzoval právny úkon – kúpna zmluva – bez ohľadu na to, že jeho predmetom bolo ocenieľné právo. Právo, ktorého sa právna služba na strane žalovaného v tejto veci týkala, bolo poskytnutie právnej pomoci vo veci určenia, či tu právny vzťah – konkrétne kúpna zmluva o prevode vlastníctva k motorovému vozidlu – je alebo nie je a v tomto prípade cenu (hodnotu) práva nie je možné určiť. Hodnota automobilu bola pri poskytovaní tejto právnej služby bezvýznamná, keďže účelom právnej služby bolo len určiť, že takýto právny úkon je neplatný. V tejto súvislosti odkázal na rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 5 M Cdo 9/2010, sp. zn. 2 M Cdo 8/2009, sp. zn. 3 Obo 53/2009 a na nálezy ústavného súdu vo veciach sp. zn. I. ÚS 119/2012, sp. zn. III. ÚS 476/2013 a sp. zn. IV. ÚS 107/2012, v ktorých bola obdobná otázka riešená iným spôsobom, a to použitím tarifnej odmeny podľa § 11 ods. 1 písm. a) vyhlášky.

b) Nemožno sa stotožniť s argumentáciou súdu, že predmetom konania v prerokovávanej veci bola neplatnosť prevodnej zmluvy, resp. právo na zaplatenie kúpnej ceny, ktoré je ocenieľné peniazmi. Argumentácia súdu je v rozpore so žalobou, keďže predmetom určenia neplatnosti bola kúpna zmluva ako celok, nie nárok na zaplatenie kúpnej ceny. Preto mal súd priznať trovy právneho zastúpenia v zmysle § 11 ods. 1 písm. a) vyhlášky.

c) Rozhodovacia prax nie je v danej veci jednotná, a to vzhľadom na už uvedené rozhodnutia najvyššieho súdu a ústavného súdu, preto v tejto časti považuje sťažovateľ sťažnosť za dôvodnú.

d) Okresný súd pri určení výšky odmeny za jeden úkon právnej služby nesprávne ustálil hodnotu predmetu sporu. V zmysle kúpnej zmluvy, ktorej určenie neplatnosti bolo predmetom prerokovávanej veci, bola kúpna cena stanovená na sumu 1 560 eur, preto práve túto sumu považoval súd v konaní za preukázanú a túto mal považovať za hodnotu sporu. K argumentu súdu, že práve sťažovateľ uviedol skutočnú hodnotu osobného automobilu, túto sumu sťažovateľ uvádzal s prihliadnutím na § 2 písm. c) zákona o dani z príjmov ako cenu obvyklú len v súvislosti s navýšením základu dane.

e) V zmysle § 10 ods. 2 vyhlášky cena veci alebo práva, ktorých sa právna služba týka musí byť určená pri začatí poskytovania právnej služby, no súd v predmetnej veci určil inú hodnotu veci, ako bola hodnota vyplývajúca z kúpnej ceny podľa kúpnej zmluvy (1 560 eur).

f) Z odôvodnenia napadnutého uznesenia nie je zrejmé, či stanovenie orientačnej ceny na webstránke Ministerstva financií Slovenskej republiky považoval súd za odborné vyjadrenie v zmysle § 206 Civilného sporového poriadku, a ak áno, nezodôvodnil, či takýto výstup

z webstránky je vôbec spôsobilý na stanovenie ceny predmetu sporu a či nie sú pochybnosti o jeho správnosti vzhľadom na zadávané parametre automobilu. Zároveň pre účel stanovenia ceny automobilu v konaní nebol vyhotovený znalecký posudok, ktorý by určil skutočnú hodnotu automobilu. Na základe uvedeného je sťažovateľ toho názoru, že pokiaľ súd mal snahu na daný prípad aplikovať § 10 ods. 2 vyhlášky a hodnotu sporu určiť v peniazoch, túto bolo potrebné odvodiť od kúpnej ceny uvedenej v kúpnej zmluve, o neplatnosť ktorej v danom súdnom konaní išlo.

g) Na základe uvedených skutočností je sťažovateľ tej mienky, že okresný súd v napadnutom uznesení aplikoval nesprávnu právnu normu (§ 10 ods. 2 vyhlášky) namiesto § 11 ods. 1 písm. a) vyhlášky, resp. nesprávne určil hodnotu sporu, čím poprel podstatu a účel relevantných, na posudzovanú vec sa vzťahujúcich právnych noriem, v dôsledku čoho došlo k porušeniu základného práva sťažovateľa na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. Nesprávna aplikácia právnych noriem pri určovaní výšky náhrady trov konania má nepochybne za následok neprijateľný zásah do majetkovej sféry sťažovateľa a jeho základného práva vlastniť majetok podľa čl. 20 ods. 1 ústavy, keďže ho súd zaviazal zaplatiť náhradu trov konania v rozsahu viac ako štvornásobku nad rámec zákonných ustanovení.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

9. Podstatou ústavnej sťažnosti je porušenie základného práva vlastniť majetok podľa čl. 20 ods. 1 ústavy, základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru uznesením okresného súdu v dôsledku nesprávnej aplikácie relevantnej právnej normy (§ 10 ods. 2 vyhlášky), keďže predmetom sporu vo veci samej bolo určenie neplatnosti právneho úkonu, mal súd pri výpočte základnej sadzby tarifnej odmeny uplatniť postup, ako v spore s neoceniteľnou hodnotou veci, a teda aplikovať § 11 ods. 1 písm. a) vyhlášky.

III.1. K namietanému porušeniu základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru:

10. Vo všeobecnosti platí, že spor o náhradu nákladov konania nedosahuje spravidla sám osebe intenzitu zakladajúcu porušenie základných práv a slobôd, akokoľvek sa môže účastníka konania citeľne dotknúť. Z judikatúry ústavného súdu (IV. ÚS 248/2008, III. ÚS 125/2010, I. ÚS 134/2016) vyplýva, že rozhodovanie o trovách konania pred všeobecnými súdmi je zásadne výsadou týchto súdov, pri ktorej sa prejavujú atribúty ich nezávislého súdneho rozhodovania. Ústavný súd pri posudzovaní problematiky nákladov konania, t. j. problematiky vo vzťahu k predmetu konania pred všeobecnými súdmi vedľajšej, postupuje nanajvýš zdržanlivo a k zrušeniu napádaného výroku o nákladoch konania sa uchýľuje iba výnimočne, napr. keď zistí, že došlo k porušeniu práva na súdnu ochranu (spravodlivý proces) extrémnym spôsobom, k čomu by mohlo dôjsť najmä na základe takej interpretácie a aplikácie príslušných ustanovení zákona, ktorá by v sebe zahŕňala črty svojvôle (rovnaké závery porov. napr. aj v IV. ÚS 248/08, II. ÚS 64/09, I. ÚS 40/2012,

II. ÚS 364/2014, z novej judikatúry II. ÚS 153/2016, II. ÚS 681/2016, IV. ÚS 498/2018, II. ÚS 100/2020).

11. Taktiež je potrebné zdôrazniť, že ústavný súd nie je ďalšou inštanciou v sústave všeobecného súdnictva, ale nezávislým orgánom ochrany ústavnosti pôsiacim mimo tejto sústavy, pričom vo svojej judikatúre sa riadi zásadou minimalizácie zásahov do rozhodovacej činnosti všeobecných súdov, rozhodnutia ktorých sú v konaní o sťažnosti preskúmané (napr. IV. ÚS 303/04, IV. ÚS 64/2010). Z tohto postavenia mu preto neprislúcha posudzovať vecnú správnosť právneho záveru, ku ktorému okresný súd pri rozhodovaní o náhrade trov právneho zastúpenia dospel. Ústavný súd však musel zaujať stanovisko k tomu, či napadnuté uznesenie okresného súdu spĺňalo požiadavku ústavnosti (odôvodnenie majúce požadovanú kvalitu v zmysle čl. 46 ods. 1 ústavy), rešpektujúc pritom svoj ustálený právny názor, v zmysle ktorého postup všeobecného súdu v súlade s platným a účinným zákonom (procesnými a hmotnoprávnymi predpismi konania v predmetnej veci) nemožno hodnotiť ako porušovanie základných ľudských práv (napr. I. ÚS 8/96, I. ÚS 6/97, II. ÚS 81/00).

12. O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti (návrhu) možno hovoriť predovšetkým vtedy, ak namietaným postupom orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu toho základného práva, ktoré označil sťažovateľ, pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi napadnutým postupom tohto orgánu a základným právom, porušenie ktorého sa namietalo, ale aj vtedy, ak v konaní pred orgánom verejnej moci vznikne procesná situácia alebo procesný stav, ktoré vylučujú, aby tento orgán porušoval uvedené základné právo, pretože uvedená situácia alebo stav takú možnosť reálne nepripúšťajú (IV. ÚS 16/04, II. ÚS 1/05, II. ÚS 20/05, IV. ÚS 55/05, IV. ÚS 288/05).

13. Podľa § 9 ods. 1 vyhlášky základná sadzba tarifnej odmeny sa stanoví podľa tarifnej hodnoty veci alebo druhu veci, alebo práva a podľa počtu úkonov právnej služby, ktoré advokát vo veci vykonal, ak táto vyhláška neustanovuje inak.

14. Podľa § 10 ods. 2 vyhlášky ak nie je ustanovené inak, považuje sa za tarifnú hodnotu výška peňažného plnenia alebo cena veci alebo práva, ktorých sa právna služba týka, určená pri začatí poskytovania právnej služby; za cenu práva sa považuje aj hodnota pohľadávky, hodnota záväzku a hodnota veci, o ktorej vlastníctvo sa vedie spor alebo ktorej vydanie je predmetom súdneho sporu.

15. Podľa § 11 ods. 1 písm. a) vyhlášky základná sadzba tarifnej odmeny za jeden úkon právnej služby je jedna trinástina výpočtového základu, ak nie je možné vyjadriť hodnotu veci alebo práva v peniazoch, alebo ju možno zistiť len s nepomernými ťažkosťami.

16. Z odôvodnenia napadnutého uznesenia okresného súdu (najmä body 14 – 17, pozn.) vyplýva, že tento pri výpočte výšky základnej sadzby tarifnej odmeny vychádzal z tarifnej hodnoty veci – osobného motorového vozidla, ktorá bola predmetom konania v prerokovávanej veci (neplatnosť kúpnej zmluvy) v zmysle § 10 ods. 2 vyhlášky.

17. Pre objektívnosť ústavný súd uvádza, že svojimi skoršími rozhodnutiami sp. zn. III. ÚS 114/09, II. ÚS 300/09, III. ÚS 476/2013 vyhodnotil ústavné sťažnosti, ktorými bola všeobecným súdom vytýkaná nesprávna aplikácia § 11 ods. 1 písm. a) vyhlášky v prípade konaní o určenie neplatnosti zmluvy, ako zjavne neopodstatnené a odmietol ich, keď konštatoval ústavnú udržateľnosť záverov všeobecných súdov. Z posledných rozhodnutí je vhodné spomenúť, že ústavný súd vo veci

sp. zn. III. ÚS 156/2020 považoval právny záver súdu, podľa ktorého je pri konaní o určenie neplatnosti zmluvy predmet konania peniazmi neoceniteľný, a preto je na mieste aplikácia § 11 ods. 1 písm. a) vyhlášky za jeden z možných prístupov k interpretácii a aplikácii relevantnej právnej úpravy, a v okolnostiach posudzovanej veci preto nepovažoval napadnuté uznesenie za zjavne neodôvodnené, arbitrárne či ústavne nekonformné.

18. Zároveň však ústavný súd v jednom zo svojich nedávnych rozhodnutí (sp. zn. I. ÚS 184/2020) prijal právny záver, podľa ktorého pokiaľ je vec, právo alebo plnenie, ktoré je predmetom súdneho sporu, peniazmi oceniteľné, potom sa táto suma považuje za základ pre tarifnú odmenu advokáta, a to aj vo veciach určenia neplatnosti právneho úkonu. Explicitná kogentná úprava § 9 ods. 1 vyhlášky vylučuje použitie § 11 ods. 1 písm. a) vyhlášky.

19. Predmetným nálezom ústavný súd nadviazal na právny názor vyslovený vo veci sp. zn. I. ÚS 176/2017, podľa ktorého s ohľadom na skutočnosť, že citovaný právny predpis (vyhláška, pozn.) rozlišuje situácie, kedy je predmet právneho úkonu, o ktorého platnosti je vedené súdne konanie, peniazmi oceniteľný, a kedy nie je, potom nemožno vychádzať z právneho názoru, podľa ktorého vždy, keď je predmetom konania určenie neplatnosti zmluvy, nemožno tento predmet peniazmi oceniť. Je teda potrebné v každom konkrétnom prípade skúmať, či možno predmet právneho úkonu (t. j. plnenie) oceniť a v závislosti na tom stanoviť aj výšku náhrady trov konania. Vo veciach sp. zn. I. ÚS 176/2017 a sp. zn. I. ÚS 184/2020 ústavný súd uzavrel, že predmetom sporu o určenie neplatnosti kúpnej zmluvy je tak hodnota predmetu zmluvy, ktorá je určiteľná hodnotou nehnuteľnej veci, ktorá je nepochybne peniazmi oceniteľná. Z uvedeného dôvodu nebolo možné vychádzať z tarifnej hodnoty podľa § 11 ods. 1 písm. a) vyhlášky tak, ako to v konkrétnom prípade posúdil okresný súd a na mieste bola aplikácia § 10 ods. 2 vyhlášky, keď pri náhrade trov konania sa za tarifnú hodnotu veci v tomto prípade považuje všeobecná hodnota nehnuteľnosti vymedzenej v kúpnej zmluve, ktorej určenie neplatnosti bolo predmetom daného sporu.

20. Obdobne v konaní sp. zn. II. ÚS 226/2012 (nález publikovaný v ZNaU ÚS SR pod č. 70/2012, pozn.) ústavný súd konštatoval, že pri aplikácii príslušných ustanovení vyhlášky, upravujúcich určenie základnej sadzby tarifnej odmeny úkonu právnej služby v prípadoch, ak nie je možné hodnotu veci alebo práva vyjadriť v peniazoch alebo ak ju možno zistiť len s nepomernými ťažkosťami, je v konaniach o určovacej žalobe potrebné predovšetkým vysporiadať sa so skutočným obsahom predmetu konania, t. j. s tým, aké a či bude mať meritórne rozhodnutie súdu v tomto konaní účinky, resp. vplyv na zmenu hmotnoprávneho postavenia účastníkov tohto konania (k tomu pozri aj II. ÚS 492/2013). Od týchto právnych názorov nenachádza ústavný súd dôvod sa v prerokovávanej veci odchýliť.

21. V nadväznosti na uvedené ústavný súd skúmal, čo bolo skutočným obsahom predmetu konania v napadnutej veci, a pre účel posúdenia ústavnej sťažnosti sa oboznámil aj s rozsudkom okresného súdu a rozsudkom krajského súdu. Sťažovateľ sa podanou žalobou domáhal určenia neplatnosti kúpnej zmluvy o prevode motorového vozidla z dôvodu neprimerane nízkej kúpnej ceny 1 300 eur bez DPH (1 560 eur s DPH). Sťažovateľ uviedol, že v prípade, keď ide o predaj majetku závislej osobe [§ 2 písm. n) zákona o dani z príjmov], je dôležité oceniť automobil obvyklou trhovou hodnotou. Základom dane tak bude cena automobilu, za ktorú by bolo možné tento automobil obstaráť ku dňu uskutočnenia zdaniteľného plnenia, čo v danom prípade splnené nebolo.

V praxi to znamená, že nie je možné predat' automobil za neprimeranú cenu, ak je jeho hodnota niekoľkonásobne vyššia. Sťažovateľ argumentoval tým, že skutočná hodnota osobného automobilu predstavuje sumu 42 290 eur, ku ktorej dospel na základe „kalkulačky cien ojazdených automobilov“, ktorá slúži na ocenenie starších automobilov na základe ich objektívnych charakteristík a ktorá je dostupná na webstránke Ministerstva financií Slovenskej republiky. Sťažovateľ ďalej dôvodil, že pri vykonaní právneho úkonu konateľ sťažovateľa [REDAKOVANÉ] nepostupoval v súlade so zákonom a svojím konaním úmyselne porušil ustanovenia zákona o dani z príjmov, s cieľom obísť tento zákon, čo spôsobuje absolútnu neplatnosť právneho úkonu. Zároveň argumentoval rozporom predmetného právneho úkonu s dobrými mravmi podľa § 39 Občianskeho zákonníka, a to z toho dôvodu, že tá istá osoba v postavení konateľa konala za predávajúceho aj kupujúceho, využívajúc svoje oprávnenie vyplývajúce jej z Obchodného zákonníka a vykonala právny úkon – predaj osobného motorového vozidla, na základe ktorého získala obchodná spoločnosť žalovaného majetkový prospech na úkor sťažovateľa.

22. Z uvedených skutočností je zrejmé, že dôsledkom prípadného vyhovujúceho rozhodnutia súdu by bola povinnosť strán sporu vzájomne si vrátiť to, čo podľa predmetnej zmluvy plnili. Vychádzajúc z uvedeného, predmet daného sporu (určenie neplatnosti kúpnej zmluvy) bez pochyb predstavuje vec, ktorá je peniazmi oceníteľná. Zároveň možno konštatovať, že hodnotu predmetu zmluvy – osobného motorového vozidla nepredstavuje kúpna cena, ktorú samotný sťažovateľ v konaní namietal, ale skutočná hodnota motorového vozidla uvedená sťažovateľom v žalobe, z ktorej okresný súd pri určení tarifnej hodnoty veci vychádzal.

23. Z uvedeného dôvodu nebolo možné pre účel výpočtu základnej sadzby tarifnej odmeny za jeden úkon právnej služby vychádzať z § 11 ods. 1 písm. a) vyhlášky tak, ako to požadoval sťažovateľ a pokiaľ okresný súd pri výpočte základnej sadzby tarifnej odmeny vychádzal z tarifnej hodnoty veci stanovenej v zmysle § 10 ods. 2 vyhlášky, jeho postup možno hodnotiť ako ústavne konformný. Námietky sťažovateľa boli preto v tejto súvislosti celkom nedôvodné. Ústavný súd preto musí konštatovať, že okresný súd rešpektoval kogentnú právnu normu, preto sa nemohol dopustiť ústavou zakázanej svojvôle, a tým aj porušenia ústavnou zaručených práv, ktoré sťažovateľ označil v ústavnej sťažnosti. Skutočnosť, že sťažovateľ sa s názorom okresného súdu nestotožňuje, nepostačuje na prijatie záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti rozhodnutia.

24. Vychádzajúc z uvedeného, ústavný súd konštatuje, že medzi namietaným porušením základného práva sťažovateľa podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a jeho práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a napadnutým uznesením okresného súdu nie je príčinná súvislosť, ktorá by signalizovala porušenie označených práv a možnosť vyslovenia ich porušenia po prijatí ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie, a preto ústavnú sťažnosť v tejto časti odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ako zjavne neopodstatnenú.

III.2. K namietanému porušeniu základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 ústavy:

25. Sťažovateľ porušenie základného práva podľa čl. 20 ods. 1 ústavy odvíja od porušenia základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. Práve s ohľadom na argumentačné prepojenie oboch uvedených obsahových častí ústavnej sťažnosti nemohlo v dôsledku absencie porušenia základného práva zaručeného podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru dôjsť ani k porušeniu sťažovateľom označeného základného práva podľa čl. 20 ods. 1 ústavy, a preto aj v tejto časti bolo potrebné ústavnú sťažnosť odmietnuť podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

26. Vzhľadom na odmietnutie ústavnej sťažnosti v celom rozsahu bolo bez právneho významu rozhodovať o ďalších návrhoch sťažovateľa obsiahnutých v petite jeho ústavnej sťažnosti, keďže rozhodovanie o nich je podmienené vyslovením porušenia základného práva alebo slobody, k čomu v tomto prípade nedošlo.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 30. septembra 2021

Peter Molnár
predseda senátu